

1. O God, ik loof U, ~~zwijg~~ niet lan - ger, ge - we - ten - loos valt men mij aan.
 2. Laat ook mijn vij - and eens er - va - ren: be - schul - di - gin - gen zon - der grond.
 3. Maak, Heer, een ein - de aan zijn le - ven en geef een an - der mens zijn taak.
 4. Schuld - ei - sers, neemt nu zijn ver - mo - gen en plun - de - raars, maakt vol - op buit!
 5. Heer, zie het on - recht van zijn ou - ders en denk aan wat zijn moe - der deed.
 6. Het lief - ste wil - de hij ver - vloe - ken, een ze - gen kwam nooit van zijn stem.
 7. O Heer, straf hen die mij aan - kla - gen, dat op hen slaat hun ei - gen daad.
 8. Maar U, mijn Heer en God, be - vrijd mij, dat bent U aan uw naam ver - plicht.

3

Hun val - se op - zet, ~~led~~ - gen, las - ter laat re - de - lo - ze haat be - gaan.
 Laat god - de - loos een rech - ter ba - ren de uit - spraak 'schul - dig' uit zijn mond.
 Dat vrouw en kin - de - ren be - le - ven ge - vol - gen van zijn wrok en haat:
 Doe hem geen goed meer in zijn o - gen, zijn we - zen oog - sten bit - ter kruid.
 Leg dat als last neer op zijn schou - ders zo - dat de dood hun naam weer weet.
 Laat hij nu zelf ver - vloe - king boe - ken, houdt el - ke ze - gen ver van hem!
 Laat hen maar zelf de las - ten dra - gen van wel - be - wus - te las - ter - praat.
 Red mij toch in uw gro - te lief - de, ik ben ge - wond en zie geen licht.

5

Voor goed - heid krijg ik en - kel kwaad, op vriend - schap is het ant - woord: haat.
 En smeekt mijn vij - and 'laat mij vrij', leg ach - te - loos zijn vraag ter - zij.
 zijn na - ge - slacht de be - del - staf, een huis in puin als loon en straf.
 Dat weg - ge - vaagd wordt zijn ge - slacht en nim - mer - meer zijn naam her - dacht.
 Hij dacht er niet aan goed te zijn, graag deed hij ar - men en - kel pijn.
 De vloek is hem als een ge - waad; geef, dat zijn vloe - ken op hem slaat.
 O laat hun li - chaam zijn ge - vuld met vloe - ken waar - in men zich hult.
 Ik ben ge - kwetst tot in mijn hart, ik ben el - len - dig, arm, be - nard.